
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 84.SZÁM — 2018.ÁPRILIS

*Krisztus feltámadott!
Szűnjetek már bánatok,
Ti is nyomán járjatok!
Feltámadást várjatok!
Feltámadt Krisztus!*

(SzVU 88/3)

Kedves Testvérem!

Húsvét ünnepét egyszerűbben és világosabban nem lehet megfogalmazni, mint ahogyan ezt a fenti ének teszi: „Krisztus feltámadt!” Együtt készültünk, amikor a keresztutat jártuk, amikor lelkigyakorlaton vettünk részt, amikor többet imádkoztunk, buzgóbban gyakoroltuk az irgalmasság tetteit (nagyböjti prefáció). Hálás szívvel állunk most a nyitott sírnál, hogy a negyvennapos készüllet után megüljük legnagyobb ünnepünket.

Mottónk így folytatódik: „Szűnjetek már bánatok!” Mai emberek, mi is, hasonlítunk Jézus kortársaira. Az asszonyok és az apostolok sem akartak elszakadni bánatuktól. Nem tudtak örülni, bár Jézus felkészítette őket, megjövendölte feltámadását (Vö.: Jn 2,19). Ma sem könnyebb örülni, ma is nagyon nehezen fogadjuk el, hogy Mesterünk tanításának lényege az «örömhír». A rossz hírek szárnyai vannak, míg az evangélium ólomlábakon terjed. Nagyböjti bűnbánatunkban remélem megváltottunk és most már igazán az örömhír apostolai vagyunk. Így lesz valósággá életünkben mottónk harmadik sora: „Ti is nyomán járjatok!”

Örömhírünk lényegéhez tartozik, hogy nemcsak Jézus támadt fel, hanem: „Feltámadást várjatok!” Azaz mi is fel fogunk támadni. Ha erre készülünk, az természetesen meglátszik életünkön. Legyünk mindannyian örök Istenünk, a mennyei Atya szeretetének tanúi! Éljük meg földi életünkben a szeretetet, hogy örökké a Szeretettel lehessünk!

Bocsánat a kicsit vicces megfogalmazásért, de Hofi Géza éneke jut az eszembe: «Nem győzlek tanítani!» Ezért újra mondom, hogy vegyük már komolyan: „Feltámadt Krisztus!” Ha többször gondolnánk rá, ha újra és újra elgondolkoznánk róla, megváltoztatnánk életünket. Ehhez kérjük a feltámadt Üdvözítő segítségét.

Neked és minden kedves Testvéremnek azt kívánom, hogy a feltámadt Krisztus békéje töltsé el szíveteket és otthonotokat!

Szeretettel:

plébános

Hála

Hála

Hálaadás

Szeretem, Uram, házad ékességét,
És dicsőséged lakhelyét.

Hálát adok a mondhatatlan nagy ajándékért, hogy 38 éven át szolgálhattam templomát, ebből közel 18 évet a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony templomban-egyházközösségben.

„Boldog, aki házadban élhet Uram,
Téged dicsérhet szüntelen.”

A templomban az Oltáriszentségben valóságosan jelenlévő Jézus közelében lenni. Az élő hit ajándékával, „Megkezdett örök élet”.

A sekrestyési szolgálatban ajándék az Istent szerető, Istent kereső emberek közössége! Ó, hányszor hálát adhattam a kedves hívek lelkében működő, Isteni kegyelem megtapasztalásáért! Amely még a vérségi köteléknél is jobban összekapcsol bennünket.

Ez talán a szerzetesi hivatásból is adódik. Hiszen Ő hívott meg, hogy az életemet Neki adjam. Jézus életét adta örök boldogságunkért. Ez a szerzetesi hivatás is: a testvérekért élni, természetesen a földi boldogulást is segítve: „Amit egynek tesztek, nekem teszitek.”

Nagyon sok lelki ajándékot kaptam a krisztinavárosi kedves hívek között. Szívemben hordozom valamennyiüket, imáimban, szeretetemben, mivel hozzám tartoznak. Lélekben kísérem, élem életüket. A kis ministránsok, az elsőáldozók ártatlansága. Amikor a szentáldozásban Jézust adhatom nekik. Az iskolások, az ifjúság, hogy jó úton maradjanak.

A keresztlélek, az esküvők. Életfordulók! Az Úr áldásával. S milyen öröm, amikor már gyermekeikkel találkozom iskolában, templomban.

Vagy a megpróbáltatásban lévőkkel maradni az Úr erejével. Szeretném megköszönni a kedves híveknek a sok lelki örömet. A munkában való mindig szíves segítséget. A közvetlen munkatársaknak, akikkel mindig egy szív-egy lélek voltunk a sekrestyében. Köszönöm kántor Erzsikének a szép éneket és szolgáló szeretetét. Az önkéntes szolgálatokat, díszítésben, mosásban, takarításban, az ünnepek nagy előkészületeiben. A karitásznak, az újságosoknak, az irodának, a konyhának mindig tapasztalt figyelmességét.

Hálás vagyok a régi nagy ministránsok visszajáró jóságukért, a Taizé-i szentségimádások szervezőinek. A nagy és kis Schola énekeseiért. Isten dicsőségéért végzett munkájukért. Sokszor épültem rajtuk, hálát adtam értük. Örültem, hogy ebben a templomban láthatom és hallgathatom éneküket.

Hálás köszönet a gitáros együttesnek, hiszen ők a fiatalokat szeretnék bevonni az egyház közösségébe – a közösség hitben összetartó erejébe.

Hálás köszönet – ezzel kellett volna kezdenem – Mihály atyának gondoskodásáért, a lelkekért való buzgó munkájáért – a hittanórákért, a közösségért, amiért annyit fárad – áldja meg az Úr és sokszorozza meg erejét!

Hálás köszönet a búcsúzasként kapott fényképalbumért, nagyon-nagyon örültem neki!

Köszönet Török professzor úrnak sok évtizedes, az istentisztelet méltóságát emelő szolgálatáért.

Hálásan emlékezem a káplán atyákra, imával kísérem életüket.

Szeretem Uram, házad ékességét,
És dicsőségednek lakhelyét

Havas Boldogasszony, Magyarok Nagyasszonya segítsen, hogy templomában Szent Fia dicsőségének dicsőítése mindig buzgó szívvel hangozzék.

Valamennyiünknek ez a törekvése, óhaja.

Ezért kérjük Mennyei Atyánkat, küldje el nekünk Szentlelkét ajándékaival.

Áldjon meg a legszentebb Szentháromság mindannyiunkat, hogy életünk áldássá legyen ott, ahová szent akarata állított.

Köszönöm, Uram, hogy hitet adtál,
mélyet, komolyat, égőt és szépet.
Tudok örülni minden jónak,
és gyermek szívvel imádlak Téged.

Az élet verhet, ostorozhat,
de nem gyűr le a gyötrő bánat.
Vérző szívvel, de nem csüggedve
küldöm tehozzád hő imámat.

Nekem vesztett reményem nincsen,
és nincsen átkozódó hangom.
Kezem támasztom a keresztnak,
s az élet súlyát állom, tartom.

Köszönöm, Uram, hogy hitet adtál,
mélyet, komolyat, élőt és szépet,
mert így az élet minden kínja
egy égbe húzó szent ígélet.

Imával és hálás szeretettel:

Mária Madeleine SDR

Választás – 2018.

Rohan az idő: néhány nap múlva immáron nyolcadszor vonulhatunk az urnák elé, hogy kifejezzük akaratunkat: megbízásunkból ki vezesse az országot az elkövetkezendő négy esztendőben. 28 éve élünk igazi demokráciában, és ez az időszak elégnak bizonyult arra, hogy már el is felejtük a demokráciából nyíltan gúnyt űző előző rendszert. Mára alig hihető, hogy akkoriban az MSZMP KB és a Hazafias Népfront közös és egyetlen(!) jelöltje nyert mindig: rendre megszerezve a szavazatok 95-97%-át. A 97%-ot meghaladó választási lelkesedés csak a legfőbb főtitkárt illette. Ő állítólag dühös is volt, ha a hírek 98%-os elismerésnél kevésbé díjazták áldozatos munkáját. Mára bőven elfelejthettük azokat a keserű vicceket is, melyek szerint pl. a magyar munkásosztály kedvenc itala a francia konyak és pezsgő, melyet választott képviselői útján fogyaszt.

Most épp ott tartunk, hogy sokan nem is akarnak elmenni „szavazni” mert minnek, és van jobb dolguk is 8-án vasárnap. Szerkesztőségünkötől kérdezik: mi legyen, írunk-e cikket a választásról, mert sokan vannak elbizonytalanodva vagy elbizonytalanítva honi közéletünket látván. Bár egy plébániai újság nem politizál, az Egyház és az állam szétválasztását törvény(ek) garantálja(k): országunk ügye közös ügyünk, és tőlünk (is) függ, merre tovább.

Néhány dologban azonban egyet kell értenünk: 2018. április 8-án VÁLASZTÁS lesz, ahol a felajánlott személyek és programok közül lehet választani. Lehetőség pedig van bőven, a spektrum esetenként zavarba ejtően „széles”. A megfontolt döntés meghozatalához pedig (sajnos?) nem lehet megúszni a tájékozódást.

Tájékozódni lehet a mindennapok tapasztalataiból, a jelöltek előéletéből, a pártok programjaiból. Meg kell tudni különböztetnünk a hamis híreket az igazaktól, a hazugságot a valóságtól, a felelőtlen ígéretést a megalapozott vállalástól. Régi igazság, hogy a felnőttoktatás lényege az ismétlés. De csak attól, mert valaki kiabál, vagy sokáig ismételteti ugyanazt, még nem biztos hogy igaza is van. A szupermarketek és ABC áruházak reklámjain edzett szemünk már megtanult a sorok között olvasni. Attól, mert valami csak itt, csak most 20%-kal olcsóbb, még nem biztos, hogy az a legkedvezőbb, sőt az sem biztos, hogy megéri egyáltalán a csökkentett árat... A politikai reklám is reklám. A cél érdeklében nagyit és túloz. Nem kell haragudni rá, de helyén kell kezelni.

Nem kétséges: sokakat, esetenként még minket is érzelmeink vezérelnek. Egy korábbi kutatás megdöbbentő és talán (azaz remélhetőleg) túlzó megállapítása szerint a választók jelentős, 22%-ot meghaladó része az urnákhoz járulást megelőző 30 percben(!) dönti el, ki mellé húzza oda az „X”-et. Az 5%-os parlamenti küszöb ismeretében tehát ezek a végletekig bizonytalanok akár négy különböző pártot is a parlamentbe juttathatnak....

Nekünk szerencsére világos „sorvezetőink” vannak. Az egyik az üdvösségünk ígérete, mely felé törekedhetünk. Másik pedig a Biblia, s benne a 10 parancsolat illetve Krisztus tanítása, melyet követnünk kell. Magunkon kezdve persze, de joggal várjuk el választott vezetőinktől is.

A választás vasárnapján két darab „X”-et kell a megfelelő helyre húzni. Egyrészt az egyes pártok programjára mondhatunk igent – vagy utasíthatjuk el a többiekét, másrészt a jelölt személyének szavazhatunk bizalmat. A pártok leírt programjában arra kell választ keresnünk: mennyiben szolgálja hazánk és népünk, családjaink és közösségünk hosszú távú érdekeit, mennyire koherens, mennyire segíti földi életünk boldogulását és örök életünk elérését. Ez utóbbival (üdvösségünkkel) kapcsolatban legfeljebb annyiban segíthet, hogy nem nehezíti megszereznünk azt. A programot hirdető párt mennyiben hiteles, sorai közül kikerülő majdani miniszterek mennyiben lesznek valóban a nép és az ország szolgálói. A jelölt esetében a helyi ismertség segíthet: szimpátia, tettekézség és megint csak a hitelesség lehet fontos. Mennyiben számíthatunk arra, hogy küldöttünk meghallja majd kéréseinket: szűkebb közösségünk érdekében aktív, érvel, felszólal, konfrontációt vállal majd. A „képviselő” eredeti jelentése szerint az őt küldő közösséget (falut, várost, kerületet, „körzetet”) testesíti meg egy személyben: érdekei és céljai nem lehetnek ellentétben az őt delegálókéval.

A rendszerváltozás előtt tényleg csak „szavazni” jártunk. Nem is mertünk mást tenni, hisz listák készültek a távollévőkről. Aki nem volt velük, az ellenük volt és joggal félhetett. Most választanuk lehet, de kell is, mert ez lelkiismereti kötelességünk. A jó választást megelőzően pedig érdemes imádkozni, böjtölni. Rákészülni, hogy – megfelelő mérlegelést követően, azaz nem az utolsó pillanatban – megfelelő döntést tudjunk hozni. Vasárnap már csak ezen kiérlelt döntés alapján kell kétszer két darab, egymást metsző rövid szakaszt húzni a várhatóan nagy ívű papírra. A mi felelősségünk 2018-ban idáig terjed. Április 9-étől már az általunk választottakon lesz a sor, mi pedig ismét nagy erővel fordulhatunk saját üdvösségünk megszerzésének irányába. Reméljük így is lesz. Így legyen!

PNT – Plébániai nagytábor 2018

Mint a Hírlevélben is már olvashattuk, 2012 után hat évvel idén nyáron ismét plébániai nagytáborba megyünk. A tábor július 12-től 16-ig, csütörtök estétől hétfő délig fog tartani.

Velünk egyidőben a falu mellett fog táborozni a cserkészcsapatunk is, akik a kirándulások, akadályversenyek és táborépítés mellett minket is vendégül fognak látni ottlétünk egyik napján. Reméljük, a közös programokkal sikerül még jobban megismernünk egymást és kicsit beleszünk a cserkészcsapat életébe.

A hat évvel ezelőtti táborra visszaemlékezésünként beszúrnék ide egy részletet a 2012-es tábori újság hétfői számából: *"Akik ma mentek haza a táborból, igen sok mindenért hálásak az Úrnak. Sokan úgy fogalmaztak: »mindenért«. A részleteket megnevezők a közösséget, az együttlételem említették, azért adnak hálát, hogy sokan voltunk. A szeretetet, békességet, a szentmise élménye ugyancsak hálára kötelez. A látogatók egy része idős volt, akik azt mondták, hogy hálájuk azért száll az Úrhoz, hogy egyáltalán ide tudtak még jönni, és volt, aki még a cserkészcsapatba is felvitte őket (a helyi András gyerek*

lánckerekes Trabantjával.) Köszönték a táborlakók segítőkészségét, vendéglátását. Sokan a gyerekekért adnak hálát: a kicsikért, akik régi cserkészeink gyermekei. Hálásak még a cserkészlet boldogságáért, az egész csapatért. Hálásak az előadókért is."

Táborunk helyszíne ezúttal a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Mogyoróska lesz, mely a Eperjesi-Tokaji hegláncolatnál található (én ezt a gimnáziumban még Zempléni-hegység néven tanultam). Mogyoróska község egy erdő széli zsákfalu, így átmenő forgalomra nem kell számítanunk, a csend és a nyugalmas környezet adott lesz táborunkhoz. A településnek 2015-ben 83 állandó lakosa volt, így ottlétünkkel és a cserkészekkel kiegészülve várhatólag megháromszorozzuk a település lélekszámát.

Ugyan ezúttal jóval messzebb megyünk, mint 2014-ben, cserébe viszont a közelben lesz a regéci vár, egy karnyújtásnyira található az erdő és az egyik szomszéd település Vizsoly, ahol látogatóközpont van a legrégebbi fennmaradt, teljes, magyar nyelvű Biblia bemutatására.

Szállásunk és táborunk helyszíne a település erdőhöz közeli szélén lesz több egymáshoz közeli épületben, a szobákban illetve néhol az épületben lévő vizes blokkokkal. Különböző méretű szobák állnak majd rendelkezésünkre, a kisebb baráti társaságok, családok és társaságok számára. Az étkezést is itt helyben, szállásadóinkkal fogjuk megoldani a közös étkezésben.

Szállásadónk egy igen kedves és előzékeny házaspár. A táborhely bejárásakor meséltek a faluról, a templomról, a visszajáró vendégcsoportoktól kezdve a közlekedési lehetőségekig igen sok minderről. Leendő házigazdánk megmutatta jó pár, az évek alatt, kétkezi munkával készült alkotását. Keze munkáját dicséri hinta, egy miniatűr vár, amit a gyerekek részére épített és egy nagyon apró kápolna (vagy inkább szentképtartó fülke) is. Így a lelki szemlélődésre való helyet is bizonyosan lehet majd találni.

A táborra különböző programokkal, a cserkészekkel való találkozással és közösségi együttléttel készül a szervező csapat. Meglátogatjuk majd a cserkésztábort, akik 2012-höz hasonlóan egyik nap vendégül látnak majd minket ebédre is.

A 2012-es táborhoz és a cserkészekhez kapcsolódóan álljon itt még néhány élmény, idézet előző közös táborunk újságjából, mikor arról kérdezték a táborozókat, hogy minek örülnek, mit köszönnek a Jóistennek:

„Ettem finom süteményt.”

„Szép számban összegyűltünk, régi ismerősökkel jókat beszélgethettünk.”

„Kialudhattam magam.”

A tábor helyszíne tehát adott, a szervezők dolgoznak a tartalmas programokon – már csak rád van szükség kedves Testvérem, hogy imával és részvételeddel csatlakozz.

Morandini Kristóf

Tekintsd lehetőségNEK

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) első felkészülési évének végéhez közeledünk. Vegyük számba – akár egyénileg, akár a kisebb-nagyobb közösségeinkkel –, hogy meddig jutottunk azon az úton, amire bíboros főpásztorunk hívott el mindnyájunkat 2017. pünkösdjén: hogy mélyítsük el kapcsolatunkat hitünk nagy kincsével, az Eucharisztia misztériumával.

Az eddig eltelt 10 hónap nem szűkölködött a lehetőségekben. Az egyház parancsát követve azóta több, mint 40-szer vettünk részt vasárnapi szentmisén, azaz körülbelül ugyanennyiszor költözhetett a szívünkbe Jézus az Oltáriszentségen keresztül. Pünkösdhétfőtől húsvétvasárnapig idén éppen 300 nap telt el, vagyis ez a 40 akár 300 alkalom is lehetett volna. Hogy a jövőben közeledhessen egymáshoz a tényleges és a „lehetett volna” áldozásaink száma, a bűnbocsánat szentsége az egyik legkiválóbb segítségünk. Élünk vele rendszeresen!

Eucharisztikus életünk további előmozdításának megsegítésére több helyszínen is megszervezték a szentségimádás iskoláját. Aki szeretne bekapcsolódni, itt találhatja meg a számára legalkalmasabb lehetőséget: <https://www.iec2020.hu/1/szentsegimadas-iskolaja/> vagy <https://ador.emmanuel.hu/#/> Városszerte több helyszínen is lehetőségünk van Krisztus Testének jelenlétében imádkozni a nap bármely órájában a hét bármely napján: <http://szentsegimadas.hu/> Ezen a honlapon nem csak 24 órás adorációs helyszíneket, hanem alkalmi vagy ritkább rendszerességű szentségimádásokat is találhatunk. Saját templomunkban például minden hónap első vasárnapján vezetett szentségimádás van. Továbbá évente kétszer – Havas Boldogasszony ünnepén és hamvazószerdán – egész napos szentségimádást szervezünk. Aki naprakészen szeretne értesülni a NEK-kel kapcsolatos újdonságokról, azoknak ajánlom, hogy iratkozzanak fel az elektronikus hírlevelükre: <https://www.iec2020.hu/kapcsolodj-be/hirlevel/> Akik az elektronikus postaládájuk telítődésétől tartanak, azoknak elárulom, hogy havonta egy NEK hírlevélre kell számítani 😊.

Kedves Mindnyájan! Június 3-án, vasárnap lesz Úrnapja, Krisztus szent Testének és Vérének ünnepé. Készüljünk rá tiszta szívvel (szentgyónással), hogy őszinte tanúságtevők lehessünk a délelőtti körmeneten. Július 12-16. között lesz plébániai nagytáborunk, ahol nemcsak az Oltáriszentségben, hanem felebarátaink szívében is találkozhatunk a köztünk élő Krisztussal. Kedves Fiatalk! A tábor után már csak alig 61-et kell aludni, és szeptember 15-én, szombaton vár titeket a Forráspont ifjúsági eucharisztikus nap a XII. kerületi MOM Sportban.

Végül hadd osszak meg egy tanúságtételt az Oltáriszentség ma is élő erejéről. Egy ismerősöm hosszan rabja volt egy rossz szokásnak, bűnnek. A szavak szintjén tisztában volt vele, hogy mi az egyház tanítása, de a mindennapi életben nem sikerült aprópénzre váltania. Aztán komoly elhatározást tett, hogy változtatni fog. A heti rendszerességű szentségimádás segített, hogy a jó úton megmaradjon. Adjunk esélyt Jézusnak, hogy az Oltáriszentségen keresztül bennünk is csodát tehessen!

Horváth Ágoston

Bemutatkozik a cserkészcsapat parancsnoka

2017. november 15-én az a megtiszteltetés ért, hogy plébániánk cserkészcsapatának, a 148. Nagyboldogasszony cserkészcsapatnak a felnőtt vezetői egyhangúlag csapatparancsnoknak választottak. Így lettem a cserkészcsapat újjáalakulása, 1989 óta a csapat harmadik parancsnoka.

A cserkészetet 1996-ban kezdtem, amikor még alapító parancsnokunk, Dr. Roszmusz András volt a csapatparancsnok. 2002-ben kezdtem a Hiúz őröt vezetni, akikkel decemberben ünnepeltünk alakulásunk 15. évfordulóját. 2013 óta vezetem feleségemmel, Boronkai-Horváth Zsófiával együtt a kiscserkészek raját.

Hatalmas megtiszteltetés a csapat vezetőségének, és főleg elődömnök, Dr. Sényi Katalinnak a részéről, hogy megbíztak bennem, és rám bízták a cserkészcsapat vezetését. Egészen kiscserkész koromtól kezdve példaként tekintek rájuk, akik lehetővé tették, hogy ennek a közösségnek a tagja lehessenek. Úgy érzem, hogy nagyon sokat kaptam a cserkésztől: legelőször is közösséget és igaz barátokat. Ezen túl kaptam rengeteg élményt, amik önállóságra és a közösségben megélt szabadságra tanítottak, valamint arra, hogy másokért érdemes és kell is felelősséget vállalni. A cserkészeten keresztül olyan helyzetekbe kerültem és olyan helyzeteket kellett már gyerekként megoldanom, amelyekkel sokan csak felnőttként vagy még akkor sem találkoznak. Azt gondolom, hogy ez a szeretetközösségben megélt szabadság és felelősségvállalás az, amely meghatározó értéke cserkészletünknek, és amellyel olyan többletet tudunk adni a fiataloknak, amit máshol nagyon nehezen kaphatnának meg.

Cserkészvezetőként eddig is arra törekedtem, hogy abból a sok jóból, amit a cserkésztől kaptam, valamennyit vissza tudjak adni a rámbízottaknak. Amikor Kati néni megkérdezte, hogy lenne-e kedvem elvállalni a cserkészcsapat vezetését, akkor is ez motivált: hogy vissza tudjam adni a sok jót, amit cserkészként és cserkészvezetőként kaptam. A csapatunkban most sok tehetséges vezetőnk és még több lelkes tagunk van, akikkel és akikért érdemes dolgozni, ezért különösen hálás feladat most a csapat parancsnokának lenni. Azon dolgozunk, hogy a következő években még többen legyünk, különösen a gimnazista és egyetemista korú fiatalokat szeretnénk jobban megtartani, hogy a kiscserkész és cserkész évek után is maradjanak velünk akkor is, ha nem mindegyikükből lesz vezető a csapatban. Ennek érdekében most dolgozunk egy kifejezetten ennek a korosztálynak szóló, több éves programon. Ezt a programot már idén nyáron szeretnénk elindítani, amikor is csapatunk nyári tábora részben át fog fedni a plébániai nagytáborral. Reményeink szerint ezzel lökést tudunk adni annak a tervünknek is, hogy csapatunk minél jobban bekapcsolódjon a plébánia életébe is. Részben ehhez kapcsolódik, részben pedig csapatunk újjáalakulásának 30. évfordulójához, hogy jövő évben ismét tervezzük egy musicalt bemutatni, ezúttal a Dzsungel könyvét. Már zajlik a szereplők toborzása, szeretettel látjuk az érdeklődő fiatalokat. Hosszabb távon pedig szeretnénk, ha minél több fiatal csatlakozna hozzánk, és így minél többen tapasztalhatnák meg a cserkészlet örömét.

Kérjük szépen ehhez a krisztinavárosi közösség imáit!

Horváth Domonkos

Ujjong-e a szíved, amikor Szentmisére jössz?

(Beszámoló a pélíföldszentkereszti lelkigyakorlatról, 2018. február 16-18.)

Ezt még sosem kérdezték tőlem! Ez volt az egyik első kérdés a pélíföldszentkereszti lelkigyakorlaton, s úgy érzem, már csak ezért is érdemes volt elmenni.

De ne vágjunk elébe a dolgoknak, hiszen ez már a második napon történt. Előzőleg, szinte az utolsó percig kérdéses volt, hogy egyáltalán lehet-e menni. Ahogyan azonban mondani szokták, ami nehezen indul, az szokott a legjobban sikerülni. Mihály atyának és a szervező Gabinak és Péternek köszönhetően végül a tervnek megfelelően fogadtak minket a rendházban és attól kezdve arany életünk volt. Már régen éreztem ilyen felszabadultnak magam, annyira jól esett, hogy ebben az elcsöndesedésre termett környezetben semmi mással nem kell foglalkoznom, csak az imával, a lelkigyakorlattal és a többiekkel való együttléttel. Nem voltunk sokan (13 és 20 fő között változott a létszám), – sajnálhatják, akik nem tudtak eljönni – de ez éppen a hangulat intimitását segítette.

Pénteken délután misével kezdtünk. Ennek az volt a sajátossága, hogy mivel még egy csoport (a Rezső téri plébánia közössége) tartózkodott a házban, a kápolnát majdnem megtöltöttük, és Mihály atya az ő vezetőjünkkel, Péter atyával és a helyi szalézi atyával koncelebrálta a misét. Utána vacsorát kaptunk, mégpedig lángossal vártak bennünket. Vacsora után zsolozsmáztunk (ez reggelente és estenként a többi napokon is így volt), majd következett az ismerkedés, bemutatkozás. Utána még játékra is jutott idő, de végül mindenki elálmosodott, és tekintettel a másnapi korai felkelésre, korán nyugovóra tértünk.

A szombati napot nagy várakozás előzte meg, hiszen aznap volt velünk Tomka Ferenc atya, hogy előadásait megtartsa. A témát csak ott ismertük meg: a Szentmise. Az atya saját elmondása szerint sok évtizedes papi pályafutása után még mindig új gondolatokat talál ezzel kapcsolatban, ezekről könyvet is fog írni. Így számunkra nagyon érdekes volt, hogy ezeket a gondolatait megosztotta velünk, mély átéléssel és hitelesen.

Három részre osztotta előadását: a szentmise bevezető része és az öröm, a szentmise mint áldozat, és hogyan tudunk közelebb kerülni a mise struktúrájához. A három részben elhangzott, több mint háromórás előadást lehetetlen lenne visszaadni, így csak egy-két fontos részt ragadnék ki belőle. (Arra nem térek ki, hogy minden rész előtt kaptunk megbeszélni való kérdéseket, mert úgy érzem, ebben nem nagyon jeleskedtünk.)

Mindjárt az elején hangzott el az általam címnek választott kérdés. Nagyon fontosnak tartotta Ferenc atya nemcsak a misével kapcsolatban, de imaéletünkben is az örömet. Felhívta a figyelmünket arra, hogy ne feltétlenül érzelmi örömeire gondoljunk, hanem olyan érzésre, amelyhez értelmi tevékenység útján is eljuthatunk: például, gondoljunk Isten végtelen nagyságára és saját kicsinységünkre, és arra, hogy a végtelen Isten szeret minket. Ez a gondolat igazi öröm forrása lehet. Mindig törekedjünk arra, hogy átéljük a misét, örüljünk annak, hogy részt vehetünk, kerüljük, hogy gépiesen mondjuk az imákat. Azt hiszem, ha tudtuk is ezt, fontos volt, hogy szó esett róla. Gondoljunk csak őszintén bele, hányszor és hányszor kalandozik el figyelmünk mise vagy imádság közben! Isten biztosan megbocsátja ezt, de nekünk magunknak jobb, ha igazán jelen vagyunk, örülünk a Vele való találkozásnak.

A mise áldozati részével kapcsolatban fontos volt számomra, hogy tisztázódott, mi az áldozat, továbbá, hogy hogyan viszonylik egymáshoz Jézus áldozata és a mi

áldozatunk. Általános értelemben mindig áldozatot hoz az, aki valami becseset odaad másnak, másokért. Egyértelmű tehát, hogy Jézus a legszentebb áldozatot hozta: saját magát adta oda értünk. Ő egyúttal örökkön élő, megváltó és az egész világra szóló áldozatot hozott. Ez jelenik meg a szentmisén, vagyis nem megismétlődik, hanem megtörténik. És mi hogyan veszünk ebben részt? Sok szimbolikus kifejeződése van ennek: felajánlás előtt a pap egy csepp vizet önt a borba, az adományokat felviszik az oltárhoz, mi magunk odamegyünk, jelen vagyunk, elvisszük a gondjainkat, felajánljuk magunkat. Mégis, egy frappáns szóval foglalta az atya össze az ember áldozatát: „igen” Jézusra. Számomra ez az azt jelenti, hogy mi is odaadjuk magunkat, Jézusnak. Természetesen hozhatunk másokért is áldozatot, ezzel mintegy bekapcsolódunk a Megváltó áldozatába. Az atya külön hangsúlyozta, hogy a misén fontos tudatában lennünk annak, hogy áldozatról van szó, ami a miénk is.

A mise struktúrájával kapcsolatban újdonság volt nekem, ahogyan Ferenc atya ezt szemléltetően ábrázolta: a három részben (igeliturgia, áldozat, áldozásig terjedő rész és befejezés) egyaránt van leboruló szakasz (bűnbánat), dicsőítés és minden részt könyörgés zár le. Előadásának ezt a részét tudom legkevésbé visszaadni, mégis ez volt szinte a legérdekesebb. Annyira fel tudta idézni a mise belső dinamikáját, amire csak olyan valaki képes, aki ezt maga is teljesen átéli, de ezzel számunkra is utat mutatott ahhoz, hogy valódi résztvevői, ne csak passzív szemlélői lehessünk a misének. Adja Isten, hogy ezen az úton haladjunk tovább!

Az előadások után ismét mise volt, ezúttal Ferenc atya mutatta be, tőle ezután már búcsút is vettünk. A délután hátralévő részében kísértáltunk a lourdes-i barlanghoz litániát imádkozni. Az esti játékot a Sársalvi házaspár (Erzsi és Gyuri) vezette, remekül szórakoztunk. Egyébként nem csak ez volt az ő szerepük, Mihály atya távollétében ők voltak a megbízott vezetői a fogyatkozó csoportnak. Néhányan ugyanis szombat este már hazautaztak, köztük a legfiatalabb résztvevő, egy pár hónapos kisbaba, aki édesanyja kedvéért volt jelen néhányszor, de általában apukája vigyázott rá.

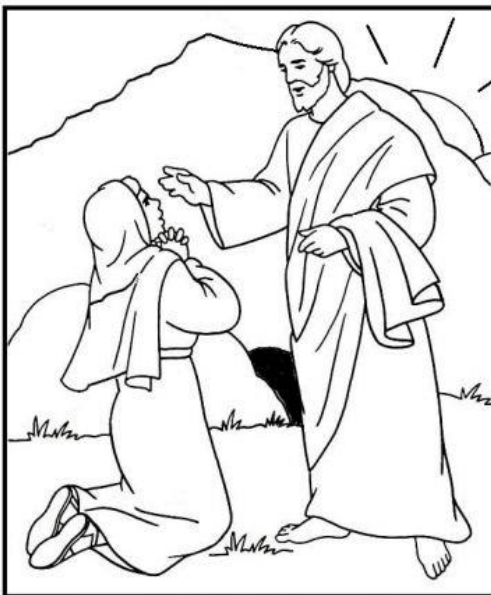
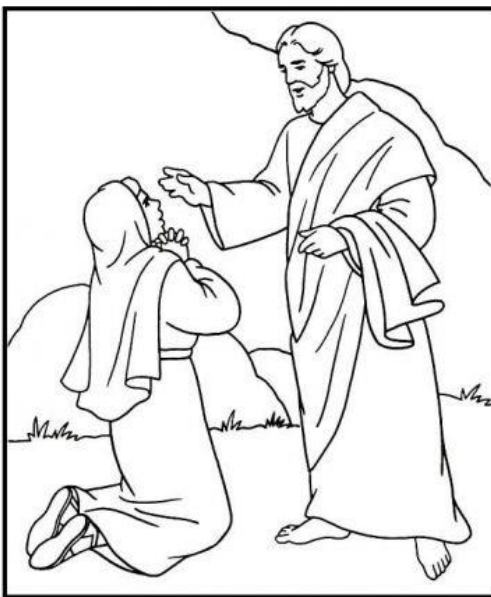
Vasárnap arra ébredtünk, hogy hófehér minden, havazott. Nem volt igazán hideg, még a nap is kisütött olykor, így a három nap fénypontját a délelőtti keresztút jelentette. Előzetesen mindenki vállalt egy állomást (sajnos, olyan kevesen voltunk, hogy volt, akire kettő is jutott). Gyönyörű élmény volt a ropogós friss hóban sétálni stációról-stációra és hallgatni közben a rövid elmélkedéseket. Délre visszaérkezett Mihály atya, aki a hó dacára szerencsésen megtette az utat Budapest és Péliföldszentkereszt között. A befejező misét ő tartotta, és mivel már csak a mi csoportunk vett részt, körül tudtuk ülni az oltárt, ez nagyban növelte a bensőséges hangulatot.

Már csak az ebéd, rövid pihenő és a záró összejevetel – a „gyöngyfűzés” – volt hátra. Mindenki elmondhatta, mi volt számára a legjobb, miért ad hálát, ezek voltak a gyöngyök. Nagyon tetszett nekem István gyöngye, ő nagyon kedvesen elmondta, annak örült, hogy csengethetett a záró szentmisén. A saját gyöngyömről már meséltem, hiszen ez a kis beszámoló címe.

Köszönet mindenkinek, aki a lelkigyakorlatot szervezte, tartotta, háttérben munkálkodott. Név szerint külön köszönet Lobmayer Kornélnak, aki kántorként működött közre, de kedvessége, közvetlensége e szerepét meghaladóan fontos színfoltja volt a társaságnak. Hála Istennek mindenért, amit kaptunk és átélhattunk!

Sümeghy Pálné (Cili)

KÜLÖNBSÉGKERESÉS

Keress 10 különbséget a két kép között!
Színezd is ki a két rajzot! Jn 20,11-18

Nyugdíjas séta

Fájdalmas házi baleset útján Varga Sárkát is utolérte az alapítók fájdalmas kötelessége, az, hogy utat nyissanak utódaiknak. Legutóbbi sétáinkat ezért a Gyenge nővérek szervezték, a beszámolás sora pedig rám maradt.

Februárban „A csodálatos kenyérszaporítás – Karátson Gábor akvarelljei Márk evangéliuma szerint” címmel kiállítást láttunk a Biblia Múzeumban. Nagy absztrakt képei „amik számára cseppet sem voltak elvontak”, látványosak, de nem bizonyultak minden látogató számára érthetőnek. A három éve elhunyt művészt „író, festő, filozófus, sinológus” megjelöléssel tartja számon a kulturális emlékezet, akinek az 1956 utáni megtorlást követően csaknem tizenöt évre volt szüksége ahhoz, hogy a nyilvánosság elé léphessen. A kilencvenes évektől kezdve írói illetve festői munkássága rangos elismerésekben részesült, mindazonáltal „tanítványok nélkül maradt mesternek” nevezi egyik méltatója, mivel „hatása alig terjedt túl személyes baráti és tisztelői körén”.

Igazi nagybőjti lelki élményt jelentett Maria de Faykod fotókiállítása a Vigadó Galériában. Lourdes-ban – a nagy Kálvária felállítása után száz évvel – úgy határoztak, hogy a betegek templomhoz vezető útvonalán is felállítják a Szenvedés állomásait. Ezt a megbízatást nyerte el a magyar születésű művésznő, aki a szokásos sorozathoz három, a jelenhez ívelő állomást fűzött hozzá: Szűz Mária várja a feltámadást – Urunk feltámad – Megtöri a kenyeret az emmauszi asztalnál.

Maria de Faykod (születési nevén Fayköd Zsuzsa) legismertebb, világhírű munkája ez a 2008-ban felavatott Lourdes-i keresztút, melyet egy hittel telített élet belső útjai inspiráltak. Az egyedülálló műalkotás tizenhét monumentális szoborból áll, melynek megalkotására öt évet szentelt a művésznő. Több mint száz tonnányi carrarai márványt munkált meg, hogy az anyagot átlényegítve kifaraghassa belőle Krisztus szenvedésének és feltámadásának üzenetét.

Kiállításunkon embermagasságú vásznanon láthattuk a szobrok mérhető fényképeit, melyeket a művésznő a Béres Alapítvány közvetítésével bocsájtott szülőhazájának rendelkezésére, az egyes állomásokhoz fűzött imádságos gondolatokkal és néhány különös kifejező erejű részlet kinagyított képével együtt. A fények és a különböző szögekből készült felvételek – akár a szobrok maguk – megszólítják a nézőt, interakcióra készítenek, imádkozni tanítják. Több püspöki székvárosunk után most márciusban a Pesti Vigadó galériájában mutatták be ezt a kiállítást, amelynek híre szájról szájra járt nyugdíjasaink körében. Többen számoltak be arról, hogy megnézték önállóan, mint ahányan csoportos sétánkra eljönni tudtak! Mindnyájunkat lenyűgözték azok a klasszikus szépségű, tisztaságos arcok, amelyekről az alkotó így beszélt:

– Ha a művészeti hovatartozásomat kellene meghatároznom: a nagy korszakokat szeretném folytatni, átugorva a huszadik század művészetén, amely számomra nem jelent semmit. Kísérletezés, amely nem visz sehová. Valóban Michelangelo, a reneszánsz áll a legközelebb hozzám. Amikor Olaszországba látogatok, érzem, hogy az a kor bennem él. De ez nem jelenti azt, hogy konzerválni akarok – csupán belegyökereztem abba a világba.

Életéről és művészetéről magyarul is nyilatkozott a Lourdes-i keresztút felállításának alkalmával: https://mno.hu/migr_1834/feher-holgy-388792.

Perémy Gábor

Házunktája

Megígértem Madeleine nővérek, hogy még beszerkesztem írásába, hogy mennyire örült annak az albumnak, amit kapott elkészítőnek; ami róla, különböző alkalmakkor készült.

Hosszan fejtegette mennyire nem szereti, ha őt fotózzák, de hát ez az album, ez egészen más! Megígértem, hogy megköszönöm az ötletgazdának, a kivitelezőnek, a fotósoknak, s mindenkinek, akinek köze volt az album elkészítéséhez, mert ez számára egy olyan, de olyan ajándék!!! Igen, el is érzékenyült a nővér, nem udvariasságból köszönte, nagyon-nagyon jólesett neki!

Jó így kezdeni: meglegedett, boldog valaki ebben a cudar, sértődött világban!

Én is a jó történetekkel kezdem volna, ha nyugdíjas sétáink-kirándulásaink őrangyala Sárika nem esik ágynak. Sajnos hosszasan. Csak remélni tudjuk, hogy idővel ő keresi meg ismét számunkra a legrangosabb, legértékesebb, legszínesebb megnéznivalót! Minden alkalommal a tárlatvezetés megbeszélve (s mindig a legjobb), még a megközelítés is megszervezve! Sárika mérhetetlenül elkényeztetett bennünket, nehéz lesz őt pótolni, s reményeink szerint csak helyettesítésére lesz szükség! Megpróbáljuk átvészelni ezt az időszakot, s szeretettel, bizakodással várjuk vissza!

Pillanatnyilag a Krisztinavárosi esték vannak „sérülésmentes” állapotban.

Két előadás is jutott erre az időszakra, január 15-én Azbej Trisztán, az EMMI helyettes államtitkára tartott előadást „Az üldözött keresztények védelme érdekében” címmel. Sokan emlékszünk még rá: Trisztán Szendrei Janka kórusában énekelt hosszú évekig. Utána „igazoltan volt távol”, egyetemi tanulmányait külföldön végezte. Nem szakadtak meg kapcsolatai a Krisztinával, szívesen jött most is előadást tartani. Hosszú lenne sorolni mi mindennel foglalkozott, foglalkozik. Örömmel hallottam, hogy ő alapította a „Gyere Haza Alapítvány”-t. Természetesen ez nem tartozott az előadás témájához, de baráti körben beszélgettünk arról, milyen hiánypótló és rendkívül hasznos intézmény. Komoly segítséget tudnak nyújtani a hazatelepülni vágyó fiataloknak adminisztrációs és jogi kérdésekben. Az előadás témájához visszatérve, bizonyára sokan látták olvasóink közül, az „Övék a mennyek országa” c. dokumentumfilmet. Aki nem, annak ajánlom ezt a megrázó erejű alkotást. Visszanézhető a MédiaKlikken. A magyar TV forgatta Észak-Irakban Erbil városában az ott élő keresztény kisebbség életéről a romok között! Mert nem mindenki akar Európába jönni, sokan maradnak a szülőföldjükön még ilyen körülmények között is. Tudunk segíteni, ezért alakult a minisztériumban ez az osztály. Elgondolkodtató és tanulságos este volt.

A Krisztinavárosi Esték sorozat másik előadását Lépes Lóránt atya tartotta február 19-én, a Mária Rádió működéséről. Sokan ismerjük a nevét, hiszen több mint 10 évig volt lelki vezetője a felvidéki Mária Rádiónak, heti rendszerességgel hallhattuk hittanóráit, mise közvetítéseit, szerdai napindítóját. Most új minőségben mutatkozott be: ez év január elsejétől nevezték ki a Mária Rádió műsorigazgatójának. Sok erőt kívánunk neki, hiszen friss megbízatása mellett megtartja komáromi szolgálatát is. Mint tudjuk, a Mária Rádió szigorúan önkéntesekkel dolgozik. Ez nagyon szép vállalat, de megvannak az ebből adódó nehézségek is. Előadásából kiderült, hogy reálisan, világosan látja a megoldandó

feladatokat és problémákat. Ehhez kell az a fiatalos lendület, lelkesedés, tettekézség, ami sugárzik Lóránt atyából! Az igazi nyertesek mi leszünk, a Mária Rádió hallgatói.

A képviselő-testület februári beszámolójában olvastam: aláírták a Szent Gellért iskolaépület eladási szerződését. Érdekes emlékeket idézett fel bennem ez az esemény. 1972 óta mondhattam magam az I. kerületi Zeneiskola tanáranak. Pár éve – mióta nyugdíjba mentem – van csak a Zeneiskolának önálló épületrésze a kerületben. Tehát én egész működésem alatt kerületünk iskoláinak valamelyik, éppen nem használt termében tanítottam. Gyakorlatilag az összes iskolát megismerhettem belülről (egyedül csak az Attila úti iskola maradt ki). A 90-es évek elején – sajnos az évszámra nem emlékszem pontosan, de a szituációra igen – tanítás közben kopogott valaki termem ajtaján, (a mai Szent Gellért iskola I. emelet, az étellift mellett közvetlenül) s aztán megjelent az ajtóban plébános atya (Várhegyi István), és dr. Andrásfalvy András (a képv. testület elnöke volt akkor). Szerintem András a cselló hangjáról tudta, hogy engem talál ott, hiszen Mária leányát is tanítottam. Akkor mérték fel az iskola állapotát, hiszen tudniuk kellett mit, milyen állapotban igényelnek vissza. Az elsők között indult el a fővárosban a Szent Gellért iskola, egyházi iskolaként. Az épületben tanító zeneiskolai tanárok történetesen mind a négyen vallásukat gyakorló katolikusok voltunk, pontosabban és hál'Istennek még mind megvagyunk. Szomorúnak kellett volna lennünk, hiszen tudtuk 17 év után – mindnyájan az iskola felújításakor kerültünk oda – új helyen kell a következő évben kezdenünk. De örültünk, mert tudtuk, milyen lehetőséget kap ezzel a helyzettel az oktatás! S bizony most is örülök, mert az új helyzet is egy jobb lehetőséget kínál. Hiszen a Kosciuszko Tádé utcai iskolát is ismerem, hiszen ott, az egyik szertárban kezdtem kerületi pályafutásomat. Ez az épület eredetileg is iskolának épült, felújítás után valóban jó helye lesz benne a gyermekeknek s tanároknak egyaránt. S utána gyermekeinknek már csak annyi a dolguk, hogy tisztességesen, alaposan, rendesen tanuljanak, művelődjenek! Fel tudják váltani minőségben azt a generációt akiknek „magasröptű” gondolataival, stílusával, (a helyesírási hibákról már írni sem merek, pedig legalább annyira meggyötörnek, mint az előzőek) nap mint nap szembesülök a hétköznapokban, de leginkább a sokat szidott facebookon... nem is nagyon szoktam hozzászólni (kommentelni), az ember rosszul érzi magát egy olyan társaságban, ahonnan alaposan kilóg! Mondanivalóban, stílusban és szóhasználatban egyaránt! Marad a mérgelődés. Hivatkozunk itt az európai kultúrára... tényleg olyan jó állapotban van, hogy hivatkozhatunk rá?! Hát nézzünk egy kicsit magunkba, tisztelet a kivételnek (sajnos nincs túl sok)! Talán lehetne a nagy cél: megfordítani az arányokat! Nagyon-nagyon várom az április 8-át azzal a reménnyel, hogy lehiggadnak valamelyest az indulatok, meggondoltabban fogalmazunk, átértékeljük vitakultúránk milyenségét, minőségét! Reménykedjünk, s ahol lehet tegyünk érte!

A péli főldszentkeresztli lelkigyakorlatról olvashatjuk a beszámolót Sümeghy Cili tollából, köszönjük Neki! Az évek óta nagy népszerűségnek örvendő lelki napok (különböző „évjáratokra” bontva) is segítették nagybőjti készülletünket. Hálásan köszönjük az előadóknak, s a háttér-segítőknak, hogy azt az egy-egy napot, csak lelki épülésünkre szánhattuk! Hálásan köszönjük Mihály atyának még azt is, hogy figyel arra, hogy lehetőleg új előadókkal találkozzunk, frissítve ezzel élményeinket. Ennek köszönhetjük, hogy az idei triduumot Baán István nyugalmazott parochus tartotta. Egy görög katolikus pap; ez természetesen kíváncsivá teszi az embert, mi az, amiben más. Természetesen nem más, csak annyira, amennyire más stílusban közvetíti gondolatait.

Nekem tetszett; hétköznapi életéből vett példákkal, kedves, közvetlen stílusban tudott nagyon mély gondolatokat ébreszteni. Ha ebből tudtunk hazavinni és esténként tovább elmélkedni, igazán hálásak lehetünk az atyának!

Régi krisztinás hagyományokhoz híven a nagyhét előtti pénteken ökumenikus kereszttúton vettünk részt a Tabánban, együtt imádkoztunk református, evangélikus és görög katolikus testvéreinkkel. Az ott hallott szép gondolatok közül idézném most a 14. állomáson elhangzottakat (Perémy Gábor tollából, Boros Márta felolvasásában):

„Bizony, Urunk, mi egyszer eltemettünk Téged. És most, sírodnál állva, emlékezzünk vissza arra, hogyan búcsúztál tőlünk, hogy mennyire velünk voltál halálos kínjaid között is, amikor áldoztátá, véres áldozatá lettél értünk.

Velünk voltál, kevés hűséges követőddel, fájdalmas és boldogságos Édesanyáddal és szeretett Tanítványoddal, amikor szóltál hozzájuk, a kevés hűségeshez, akik valóban, oda is, a veszthelyre is elkísérték Téged. „Íme, a te fiad!” és „Íme, a te anyád!”; szóltál és végrendelkeztél, nekik és róluk, nekünk és mindnyájunkról.

Velünk voltál, saját bűneink miatt kínlódó bűnbánókkal, hiszen közülünk is ott vergődött valaki melletted a szomszédos kereszten, és szóltál hozzá, óáltala pedig mindnyájunkhoz. Azt ígérted neki, amit mindnyájunknak ígérsz, ha igazán és maradéktalanul bánjuk bűneinket: „Még ma velem leszel a paradicsomban.”

Láttál minket és törődtél velünk, bűneinkbe fagyott, megrögzött bűnösökkel, akik gúnyoltunk, ütlegeltünk és szögeztük eleven testedet, miközben hitegettük magunkat, hogy csupán a dolgunkat végezzük. Törődtél velünk, imádkoztál és védőbeszédet mondtál értünk: „Atyám, bocsáss meg nekik, hiszen nem tudják, mit cselekszenek!”

Velünk voltál, tétova bámészkokkal, és szóltál, hogy megoszd velünk, amit felfoghatunk; hogy enyhítsuk, amit enyhíthetünk. Így szóltál hozzánk: „Szomjazom!”

Mérhetetlen fájdalomban az ősi zsoltár megszentelt szavával kiáltottál Atyádhoz, hogy példát adjál nekünk az igaz imádságról. Úgy kezdted imádat a zsoltár szavával, hogy hallottuk ott és halljuk ma is: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Add meg nekünk, hogy mi is a zsoltár szavával sóhajtsuk majd a magunk órájában: „A kezembe ajánlom lelkemet!” Hitet tettél végül utolsó szavaddal is testben végzett küldetésedről, kimondva, hogy „Beteljesedett!”

Bizony, nem csupán értünk, de egészen velünk is voltál kinszenvedésed és halálad órájában, ahogyan maradsz is minden nap, a világ végezetéig! Ámen.”

Terveink szerint újságunk Húsvét ünnepére jelenik meg, így már írhatom:

Krisztus feltámadt!

Valóban feltámadt!

H.Végvári Ágota

Tibély Annának és Gáll Domonkosnak első gyermeke született január 12-én. Csodaszép baba, a Dániel Péter nevet kapta, s már be is mutatkozott a tabáni kereszttúton. Üdvözljük mindannyian, és sok boldogságot kívánunk a kis családnak és a nagynak is: újdonsült nagybácsinak, nagynéniknek és András nagyapának, Krisztin nagymamának!

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota

1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

HÍVOGATÓ

Április	9. hétfő	Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe este is lesz szentmise, melynek keretében a lelki adoptáció kezdete
	12. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	15. vasárnap	½ 12-es szentmisén + Lenhardt Vilmos atya (10. évf.)
	16. hétfő	este ½ 8-kor „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
	18-21	Csere-bere ruhaakció
	22. vasárnap	Jó pásztor napja: könyörgő nap a papi hivatásokért
	23. hétfő	Szent Adalbert, az egyházmegye védőszentjének ünnepe
	28. szombat	½ 4 órakor nyugdíjas délután
	29. vasárnap	Búzaszentelő napja

Május

Ebben a hónapban minden nap du. 6 órakor litániával köszöntjük a Szűzanyát!		
	1. kedd	Brenner János atya boldoggá avatása Szombathelyen 19.30 Beethoven C-dúr mise (Orfeo zenekar, Purcell kórus)
	2. szerda	du. ½ 5-kor filmvetítés
	4. péntek	16 óra; ballagási szentmise
	6. vasárnap	Anyák napja
	10. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	12. szombat	du. ½ 4-kor hangverseny templomunkban. Közreműködik a Vox Hungarica női kar és egy Uppsalából érkező kórus.
	13-19	pünkösdi készüllet
	20. vasárnap	Pünkösdi ünnepe
	21. hétfő	8 órás szentmise + Szabó Imre plébános atyáért (42. évf.)
	22. kedd	Karizmák ünnepe Máriaremetén
	26. szombat	este ½ 8-kor „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ” élő rózsafüzér – részleteket külön hirdetjük Hajókázás a Dunán (Matolcsy Kálmán atya)

Június

	3. vasárnap	Úrnapja: ½ 9 órás szentmise után körmenet
	5. kedd	du. ½ 5-kor filmvetítés
	8. péntek	Jézus Szíve ünnepe
	9. szombat	½ 11 óra papszentelés Esztergomban
	10. vasárnap	½ 9 óra cserkész „Te Deum” este ½ 7 órakor bérmálás templomunkban
	14. csütörtök	de. nyugdíjas séta
	17. vasárnap	½ 9 óra „Te Deum”